Օրերից մի օր Արիելը շուկայում պարող աղջիկների տեսավ:

– Մեր ավանդական դափերով պարն է,– բացատրեց պարուհիներից մեկը,– չե՞ս ուզի սովորել: Միայն թե հետդ դափ պիտի բերես:

Արիելը շատ ուրախացավ: Իսկույն վազեց երաժշտական խանութ և իր համար մի դափ գնեց: Թափ տվեց ու ասաց.

– Ճիշտ ոնց որ ալիքներից իրար բախվող խեցիների ձայնը լինի:

Մյուս օրը նորից շուկա գնաց ու ամոթխած՝ պարողներին մոտեցավ: Ճիշտ է, նախորդ օրը մի քանի փորձ էր արել, բայց դժվարացել էր՝ բոլորովին պարել չգիտեր:

Արիելը խոր շունչ քաշեց ու ձեռքի դափը թափ տվեց. ՇԸ՛ՆԿ-ՇԸ՛ՆԿ-ՇԸ՛ՆԿ...

«Չէ, կկարողանամ»,– մտածեց:

գիրքն ամբողջությամբ՝

ԱՅՍՏԵՂ